

betegner uden Tvivl et meget stort Fremskridt for Artilleriet; men paa den anden Side bør man da ogsaa tage noget Hensyn til, at Hesteubredningsloven ikke vil kunne give Artilleriet Andet end aldeles raa Heste. Naar vi faae raa Heste ind til Batterierne, saa maa vi slet ikke undre os over, om disse Heste ere meget lidt skiftede til at gaa i Artilleriets Forspand. Artilleriet spænder, som bekendt, sine Heste for Kanonerne paa en anden Maade, end man ellers herillands bruger at spænde Heste for Vogne paa. Man kan ganske vist nok sette en ganske raa, fremmed Hest ind mellem Forspandet for Artilleriets Kjøretøier, men en saadan Hest vil kun trække daarlig, og den vil i alle Maader føle sig stærkt generet deraf. Naar vi endvidere huske paa, at disse raa Heste hverken kjende Pøiler eller Schenkler, at de altfaa ville være meget vanskelige at styre fra Hesten af, og at alle Batteriernes Kjøretøier kjøres fra Hesten og maa kjøres fra Sadlen af, saa vil dette ganske vist have til Følge, at de raa Heste kun daarlig ville gjøre Fuldst i Begyndelsen i Sammenligning med Artilleriheste, som ere indgørde dertil. Lad os endvidere huske paa, at disse raa Heste ikke ere vant til at løbe i Serspand, men at de kun ere vant til at løbe to foran en Vogn, og de ville derfor vist kun hjælpe overmaade daarlig til med at trække paa det i og for sig temmelig svære Kjøretøj, som en Kanon er, hvorhos de jo meget hurtigt ville blive trætte, naar man vil forlange længere Bevægelser af dem over Stof og Sten i hurtigt Tempo eller hurtig Gangart. Naar vi saa fremdeles huske paa, at raa Heste jo ganske vist ville være bange for Knaldene, for Kanonstøbene, saa kan jeg ikke se rettere, end at et Batteri, som for en væsentlig Del udrustes med raa Heste, vil være meget ilde faren, naar det kommer overfor Fjenden, thi de raa Heste ville meget hurtigt blive stidte op, og første Gang, de komme i Ilden, vil man have væsentlige Ulemper af dem. Vi have jo fra tidligere Krige Exempler paa, hvad det vil sige at føre raa Heste i Ilden. Under hele Krigen 1848—50 mistede det danske Artilleri kun en eneste Kanon, og hvorved mistede det den? Derved, at den var forspændt med raa Heste, som bleve bange og løb med Forstillingen, uden at Konstablerne kunde holde paa dem, saa at der ikke var nogen Forstilling at protse Kanonen paa, da Fjenden i samme Dieblisk trængte paa; og ogsaa fra den sidste Krig have vi lignende Exempler paa, hvorledes raa Heste have veltet Kanoner ved at gjøre sig halstvirrige, fordi de bleve bange for Støbene. Altfaa, det vil være høist ønskeligt, om vort Artilleri havde tilredne Heste, Heste, som havde været ved Artilleriet i nogen Tid. Det har synlig foresvævet det Mindretal, som har foreslaaet, at Feltbatterierne skulde forsynes med 79 Heste istedetfor 63, idet det har ræsonneret som saa, at med 79 Heste vil man affurat kunne be-

sette Kanonlinien, første Linie, den Linie, som skyder; om Hestene i anden Linie, Vognlinien, gjøre sig noget halstvirrige, gjør ikke Noget, naar blot Hestene ved Kanonerne ere, som de bør være. Derved er dog at bemærke, at denne Regning, 79 Heste til at spænde for 8 Kanoner, er fiktiv; thi i det Dieblisk, man skal rykke ud eller nogle Dage, efterat man er rykket ud, vil man ikke have 79 Heste tilbage i tjenstdygtig Stand. Der vil for det Første i Virkeligheden være nogle Bataljoner i Hestebestanden; endvidere ville nogle Heste være syge eller lamme eller trykkelige, og sølgelig vil man ikke kunne have sin første Linie bespændt med de 79 Heste. Der er endvidere at bemærke, at det Raisonnement, at man bør have den første Linie, Kanonlinien, bespændt med Tjenesteheste og at derimod Vognlinien kan hjælpe sig med Plovheste, beror paa en Misforstaaelse. Det beror paa en Misforstaaelse, at de Heste, som ere bestemte til at trække Kanonerne, ogsaa under Bataljen vedblivende trække Kanonerne. Det gjøre de ikke. I Tilfælde af Batalje fører man i Forstillingen nogle og tredive Skud. Lad os regne en Time, efterat man har begyndt at skyde, ere de skudte bort. Skal man saa have nye Skud, da gaar det for sig saaledes, at der sendes Bud tilbage til Vognlinien om at sende sine Forstillinger frem. Naar de komme frem, sendes Kanonliniens Forstillinger tilbage, man tager saa Bagvognene paa disse Forstillinger og pakker dem om bag ved. I den næste Times Tid, indtil den anden Forstilling er skudt læns, er det Vognliniens Heste, som ere i Ilden, og saa vil man være i det behagelige Tilfælde at have hele Vognlinien besat med Plovheste. 79 Heste er i og for sig, som jeg bemærkede, et for ringe Antal; der maa være en lille Reserve af Heste til de 8 Kanoner foruden de 79, for at have Noget at løbe paa med Hensyn til de syge Heste, dem, der ere under Tilridning, eller hvad der ibrigt er veien. Regner man paa 11 Heste 1 Hest, som ikke er disponibel i Dieblisset, vil man til et Batteri paa 8 Kanoner behøve 100 Heste. Altfaa, ikke engang det Tal, som Ministeren har foreslaaet, nemlig 92, vil i saa Fald være tilstrækkeligt. Med 92 Heste vil man, naar man regner, at man maa have en Del i Reserve, kunne bespænde 6 Kanoner og 3 Vogne, og saa maa man endda gjøre Regning paa, at de øvrige Kjøretøier, som høre til Artilleriparken, maa bespændes med raa Heste, der nylig ere udfkrevne fra Landet; altfaa 6 Kanoner og 3 Vogne, eller maaste man kunde drive det op til 6 Kanoner og 4 Vogne, er det Høieste, som man, naar Krig kommer paa, vil kunne sende i Marken med kortest Varsel, naar Batterihestebestanden er 92 Heste, som af den ærede Minister er foreslaaet. Jeg tror ikke, Nogen vil kunne sige, at det i og for sig er en ubillig Fordring, at Batterierne skulle